ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים ואחריו מי ילך ר"א בר ר' יוסי אמר להם רבי יוסי ואילו היה אבא חלפתא קיים יכולין אתם לומר לו תן בנך להריגה אמר להם ר' שמעון אילו היה יוחאי אבא קיים יכולין אתם לומר לו תן בנך להריגה אמר להו רבי יוסי אנא א) אזלין דלמא עניש ליה ר' שמעון ב) דקא מסתפינא קביל עליה דלא ליענשיה אפילו הכי ענשיה כשהיו מהלכין בדרך נשאלה שאלה זו בפניהם מנין לדם השרץ שהוא טמא עקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוסי ואמר 1 וזה לכם הטמא אמר ליה ר' שמעון מעקימת שפתיך אתה ניכר שתלמיד חכם אתה אל יחזור הבן ג) אצל אביו יצא לקראתו בן תמליון רצונכם אבוא עמכם בכה ר' שמעון ואמר מה שפחה של בית אבא נזדמן לה מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת יבא הנס מכל מקום קדים הוא על בברתיה דקיסר כי מטא התם אמר בן תמליון צא בן תמליון צא וכיון דקרו ליה נפק אזל ד) אמר להון שאילו כל מה דאית לכון למישאל ה) ועיילינהו לגנזיה לשקול כל דבעו אשכחו ההוא איגרא שקלוה וקרעוה והיינו א) דאמר רבי אלעזר בר רבי יוסי אני ראיתיה בעיר [רומי] והוו עליה כמה טיפי דמים: **מתני'** הפיגול והנותר אין מצטרפין מפני שהן שני שמות השרץ והנבלה וכן א הנבלה ובשר המת אין מצטרפין זה עם זה לטמא אפילו ב) בקל שבשניהן: **גמ'** אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא ב לטומאת הידים דמדרבנן היא אבל לענין אכילה ג מצטרפין ג) דתניא ר' אליעזר אומר 2 לא יאכל כי קדש הוא כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: **מתני'** ד) האוכל שנטמא באב הטומאה ו) ושנטמא בולד הטומאה ד מצטרפין זה עם זה לטמא ה) בקל שבשניהם ו) ה כל האוכלים מצטרפין זה עם זה לפסול הגוייה כבחצי פרס ז) ו כבמזון שתי סעודות לעירוב ז וכביצה לטמא טומאת אוכלין ח וכגרוגרת להוצאת שבת ט וככותבת ביום הכפורים י כל המשקין מצטרפין זו עם זו לפסול את הגוייה ברביעית כ וכמלא ח) לוגמא ביום הכפורים: **גמ'** תניא י) רבי שמעון אומר מה טעם שאפשר לשני שיעשה ראשון ומי קא עביד שני ראשון הא לא אפשר אמר רבא הכי קאמר מי גרם לשני לאו ראשון רב אשי אמר ראשון ושני לגבי שלישי בני חדא ביקתא אינון:

מתני'

אילו היה יוחי אבא קיים כו' והשיב ר' יוסי אנא אזלי דלמא עניש ליה ר' שמעון לברי מסתפינא שהוא נער וממהר להשיב ור' שמעון נוח לכעוס ומקפיד בדבר מועט הוא יז] כשהם מהלכים בדרך כו' ומכל מקום הלך רבי אלעזר ברבי יוסי כדמפרש בירושלמי שרבי שמעון נדר לו שלא יענישנו: **עקם פיו.** מיהר להשיב: **אל יחזור הבן אצל אביו.** בירושל' מפרש שאחזתו אסכרא וכשנזכר ר' שמעון על יח] שהתנה [להשיבו אל] אביו חזר ונתפלל עליו ונתרפא: **יצא** לקראתו בן תמליון. אותו הוא הוא שקורין יט] למטוך בלע"ז וכמו תינוק קטן הוא ורגיל בין הנשים להתלוצץ בהן: **אמר רצונכם אבוא עמכם.** ועל ידי יבא נס: בכה רבי שמעון ואמר שפחה של בית אבא נזדמן לה מלאך שלש פעמים. על הגר כ] אמר כן כדכתיב (בראשית טז) ע) [שם] מלאך פ) (השם) שלש פעמים מלמד שראתה שלשה מלאכים אני לא פעם אחת כלומר ואני איני ראוי שיזדמן לי פעם אחת יבא הנס מכל מקום כלומר יבא הנס מכל מקום על ידי הדיוט זה קדיס הוא על כא] בבת דקיסר הלך הוא לפניהם ונכנס בגוף בת קיסר כי מטו להתם רבי שמעון ורבי אלעזר אמרו לו בן תמליון צא בנחת אמרו לו ובלט שלא ירגישו האחרים בזה ויסברו שעל ידי תפלה הוא כב] אמרו: **אמרו להון** צ) **אילו** כו'. פירוש כג] הא בני בית המלך כד] אמרו כן: **להדיא איגרא.** איגרא של גזרת המלכות: **והיינו דאמר רבי אלעזר בר רבי יוסי אני ראיתיה בעיר [רומי].** על הפרוכת אמר כן ק) ובאותה שעה כה] שבכאן היה שראה אותו שלא מצינו שהיה בעיר [רומי] רק עתה שהיה באוצר המלך וראה אותה שם:

תני

שהוא מלומד בנסים. שנעשו לו נסים במערה כדגרסינן בפרק במה מדליקין (שבת דף לג:): **אילו היה אבא חלפתא.** אביו של ר' יוסי: **יכולין אתם לומר תן בנך להריגה.** בתמיה. כך אין אתם יכולין לומר לי שאתן בני להריגה: **אמר להו ר' יוסי.** מסתפינא דלמא עניש ליה ר' שמעון בן יוחאי לבני ובדבר זה אני מתיירא יותר מפחד האויבים שמתיירא אני שמא יכעוס עליו בשביל שום דבר ויענישנו: **קיבל עליו.** רבי שמעון בן יוחאי דלא עניש ליה ואף על פי כן ענשיה כדאמרינן לקמן דאמר ליה אל יחזור הבן כו': **עיקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוסי.** שלא אמר קול רם כמנהגו אלא עיקם פיו מכמות שהיה רגיל לדבר ואמר בלחישה שלא ירגיש רבי שמעון בן יוחאי שיהא כמורה הלכה לפניו ואף על פי כן הרגיש בו רבי שמעון בן יוחאי ואמר לו מעקימת שפתיך ט] אתה ניכר ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחכם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והורית לפני אל יחזור כו' דענשו ואידך מפרש באגדתא פ) היכי הוה עובדא דנטה נפשו למות עד שנזכר רבי שמעון בן יוחאי שאמר לאביו שיהא מחזירו לשלום ובקש עליו רחמים והיאך נתרפא מפרש התם: **בן תמליון.** שד שקורין נוטיו"ן: **שפחה של [בית] אבא.** הגר נזדמנו לה שלשה מלאכים דשלש פעמים כתיב מלאך בפרשה (בראשית טז): **עאל בברתיה דקיסר.** ונשתגעה והיתה צועקת ואומרת הביאו לי את ר' שמעון בן יוחאי בכל שעה ואידך כולה מפרש התם: **אשכח ההיא איגרתא.** דכתיבי בה הלין גזירות דאמרן לעיל: **אני ראיתיה בעיר [רומי].** בפרוכת קמיירי שראה אותה בבית הקיסר והיו עליה כמה טיפי דמים מפר ושעיר של יום הכפורים שהזה עליה (ולא היה) כמצליף שלא היו הטיפין זו בצד זו: **מתני' אפילו בקל שבשניהן.** כלומר דפחות מכעדשה דשרץ אינו מצטרף להשלים לכזית נבלה י] דהוא קל וכ"ש דנבילה אינה מצטרפת לפחות מכעדשה דשרץ דהיינו שיעור חמור וכן חצי זית של מת אינו מצטרף לחצי זית של נבלה אפילו לטמא טומאת ערב: **גמ' לא שנו.** דפיגול ונותר אינן מצטרפין ט) (לחצי זית) אלא לטומאת ידים דמדרבנן היא כדאמרינן במסכת פסחים (דף קכ:) שגזרו בנותר ופגול שיהו מטמאין את הידים משום חשדי כהונה או משום עצלי כהונה וכיון דגזרה דרבנן היא אינן מצטרפין לטומאת ידים דלא עבדינן תקנתא לתקנתא דכיון דמדרבנן היא הא גזרה דפיגול ונותר אי אמרת דמצטרפין הויא גזרה לגזרה: **אבל לענין אכילה.** דפיגול ונותר מצטרפין דאי איכא פחות מכזית פיגול ונותר משלימו לכזית ואכלו חייבין עליו משום פיגול וכן אי הוי רוב דנותר ופיגול משלימו לכזית ואכלו חייב עליו משום נותר ואמר יא] י) לו רבי דאי הוי חצי זית מזה וחצי זית מזה מצטרפין זה עם זה לחייב עליו כ) משום נותר ומשום פיגול: **כי קדש הם.** משמע דשניהן מצטרפין לאכילה ומלא יאכל נפקא דכל שבקדש פסול כגון נותר ופגול בא הכתוב וכו': **מתני' האוכל שנטמא באב הטומאה.** דהוא ולד יב] ראשון והאוכל שנטמא בולד הטומאה דהוא שני מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהן דהיינו שני ומצטרפין יחד לעשות שלישי כדרך שהשני עושה דהוא קל שבשניהן אבל לא מצטרפין להכי שיעשו שני כמו ראשון שעושה שני דא"כ היינו חמור שבשניהן: **גמ' תניא א"ר שמעון מה טעם.** מצטרפין ולד ראשון עם ולד שני לפי שאפשר לשני שיעשה (א) ראשון: **והא לא אפשר.** דשני לעביד ראשון לעולם דלא מצינו טומאה שעושה כיו"ב יג] דאפילו שני נמי לא עביד וכ"ש דראשון לא עביד: אלא מה טעם מצטרפין משום דמי גרם לשני שיבוא לידי טומאה לאו ראשון וכיון דמכח ראשון אתי עליה טומאה הוי כי ראשון ולהכי מצטרפין: **בני חדא ביקתא נינהו.** מבית ל) אחד הן מ) (משמונה שרצים) יד] כלומר דתרווייהו ראשון ושני אתי טו] נ) מקראי מחדא דשני אתי מכח ראשון ס) להכי טז] אמר שוו דמצטרפין זה עם זה ככל שבשניהן דעושין שלישי. בין רבא לרב אשי ליכא בינייהו אלא שינוי לשון דרב אשי מוסיף ואמר בני חדא בקתא אינון:

מתני'

עין משפט נר מצוה

כג א מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הל' יא:

כד ב מיי' פ"ח מהלכות אבות הטומאות הלכה ג:

כה ג מיי' פי"ח מהלכות פסוה"מ הלכה יא:

כו ד מיי' פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הל' יב:

כז ה מיי' פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג ופ"ח מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה יא:

כח ו מיי' פ"א מהל' עירובין הל' יא טוש"ע א"ח סי' שפו סעיף ד:

כט ז מיי' פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג:

ל ח מיי' פי"ח מהל' שבת הלכה א:

לא ט מיי' פ"ב מהלכות שביתת עשור הל' א:

לב י מיי' פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג ופ"ח מהלכות אבות הטומאה הל' יא:

לג כ מיי' פ"ב מהל' שביתת עשור הלכה א:

מסורת הש"ס

א) יומא נז., ב) [במשנה שבמשניות הגיר' קקלן], ג) מכות יח. ע"ש פסחים כד. ע"ש, ד) זבחים לא. טהרות פ"א מ"ה, ה) [במשנה הגי' קקלן], ו) כריתות יג. עירובין כט. מקואות פ"י מ"ז, ז) תוספתא דטהרות רפ"א, ח) [עי' רש"י שבע"ין], ט) לכזית אלא כו' נ"ק, י) נ"ל לי, כ) ר"ל לא לחייבו בשתים שא"כ אתה מחייבו על פחות מכשיעור אלא לענין מלקות לחייבו אם התרו בו משום נותר או משום פיגול. תי"ט, ל) אחד מה' שרצים הן כו' נ"ק, מ) נ"ל פ' שמיני דשבת דף עז: נ"ק, נ) נ"א מעיקרא חדא ושני כו' נ"ק, ס) להכי אמר שמצטרפין זה עם זה כו' נ"ק, ע) נ"ק, פ) נ"ק מ"ז, צ) שאילו כל פי' הא כו' נ"ק, ק) ובאותה שעה היה בכאן ראה אותו כו' נ"ק,

◆

תורה אור השלם

1. וְזֶה לָכֶם הַטָּמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצָּב לְמִינֵהוּ: ויקרא יא כט
2. וְאִם יִוָּתֵר מִבְּשַׂר הַמִּלֻּאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבֹּקֶר וְשָׂרַפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל כִּי קֹדֶשׁ הוּא: שמות כט לד

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תניא וכו' שיעשה ראשון ופריך והא לא וכו' לא עביד ומשני אלא מה טעם כצ"ל והד"א:

◆

גליון הש"ס

גמ' אבל לענין אכילה מצטרפין. עי' שבת דף עא ע"א תוס' ד"ה מב' מינים ושם דף פט ע"ב תוס' ד"ה אסורין ועי' זבחים דף עח ע"א תוס' ד"ה הפיגול ערלה פ"ב משנה י"א בר"ש:

◆

לעזי רש"י

נוטיו"ן. רוח (רפאים).

◆

מוסף רש"י

אני ראיתיה. נעשה נס לר' אלעזר ב"ר יוסי שריפא את בת מלך רומי שנכנס שד בגופה ששמו בן תלמיון, והכניסוהו לאוצר המלך ליטול כל מה שירצה ולא היה חפץ אלא ליטול משם אגרות שכתבו גזירות שגזרו על ישראל ומצאם וקרעם, ושם ראה כלי בית המקדש באוצר (יומא נז.). **לא יאכל כי קדש הוא.** מדכתיב כי קדש הוא יתירה, לרבות כל שאר פסולי קדשי קדשים בלאו, כגון פיגול ויוצא ונשפך דמו (פסחים כד.) נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל, וכמו כן כל הקדשים שנפסלו (מכות יח:). **האוכל שנטמא.** חצי ביצה שנטמא באב הטומאה וחצי ביצה אחרת שנטמא בולד הטומאה (זבחים לא.). **מצטרפין כו' בקל שבשניהם.** אם נגע בתרומה פסלה ולא טמאה, דליכא כשיעור מן הראשון. ואם תאמר אי בדלא הוי ביה שיעורא מעיקרא היאך קיבל טומאה מאב הטומאה מתחילתו, תשובה לדבריך שהאוכל מקבל טומאה בכל שהוא, אבל לטמא אחרים צריך כביצה, וברייתא שלמה היא בתו"כ כל אשר בתוכה יטמא מכל האוכל, מלמד שמטמא בכל שהוא, יכול יטמא אחרים בכל שהוא, ת"ל אשר יאכל, דהיינו כביצה, כדילפינן בפ"ח דיומא (פ.) אוכל הנאכל בבת אחת, ושיערו חכמים אין בית הבליעה מחזיק יותר מכביצת תרנגולת (זבחים לא.). **לפסול הגוייה כבחצי פרס.** אם אכל אוכלין טמאין, אע"ג שאין אוכל מטמא אדם במגע, אי אכיל מינייהו חצי פרס, דהיינו שני ביצים, נפסל מלאכול בתרומה כדתנן (ערובין פב.) וחצי חציה לפסול את הגויה, חציה היינו פרס, לשון פרוסה, וחצי חציה היינו חצי פרס (ערובין כט.).

◆

רבינו גרשום

ב' שרצים כולן שלימין בין ממין אחד בין מב' מינין ופירש חצי שיעור מזה וחצי שיעור מזה או דם מזה ובשר מזה כיון דהוו שלימין מצטרפי כאן במקצתן דלא הוי שרצים שלימין אלא במקצתן ודאי לא מצטרפת הדם עם הבשר: אלא בו. בבשר אותו שרץ שהדם ממנו: ואיכא דאמר כאן בכולו כאן במקצתו. אי הוה דם כולו של שרץ בכאן ולית בה כעדשה ודאי כיון דהוי כולו חשוב ומצטרף נמי אפילו עם בשר שרץ אחר (אלא) [אבל] אי לא הוי אלא מדמי מקצתו מדמו ודאי לא מצטרפת אלא בו בבשר שלו: ומנא תימא. דשני לן בין כולו למקצתו: נשפך על הרצפה. ברביעית דם של מת מיירי והיה מקומו קטפרס שהרצפה הויא חלקה והיה כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקצתו. כגון שהיה נושא משאוי על כתפו ואיהל על מקצתו של דם טהור משום דלא איהל על כל השיעור. איהל על כולו טמא: והאמר רב חנין אמר רב רביעית דם שהגיס בה. שניער או שהפך בה משום דבר בעולם במקל או בכוש טהור אותו המגיס אע"פ שאיהל עליו מ"ט דכיון שהיגיס בה לא סגיא דלא חסר מרביעית ממאי דדביק למקל הלכך טהור אותו דם דלא מטמא באהל הכא נמי בהאי רביעית דם שנשפך על הרצפה לא סגיא דלא ליחסר מרביעית כשירד באותו קטפרס ואמאי קאמר איהל על כולו טמא הא א"א דלא חסר פורתא מרביעית: אלא לאו ש"מ כאן בכולו כאן במקצתו. הא דקתני איהל על כולו טמא אע"ג דאיכא למימר דחסר כל דהו הני מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש"ה הוי חשיב ומטמא באהל אע"ג דחסר כל דהו והאי דקתני שהגיס בה טהור דחסר כל דהו משום דלא הוה בהאי רביעית כל דמו של מת אלא מקצתו ולא חשיב: דאמר קרא וזה לכם הטמא דהאי קרא מייתר הוי למידרש ביה הכי דהא כתב קרא אחרינא אלה הטמאים לכם בכל השרץ [כתוב בגליון ל"א כאן בכולן כאן במקצתן אי פירש רביעית דם ממת שלם איהל על כל רביעית טמא אבל אם פירש ממת חסר אע"פ שהגיס ברביעית שלם ואיהל עליו טהור. מ"ה]: חכם לו בן יוחי. שידע להביא לו ראיה מה"ת מדעתו: אמר להן תלמוד ערוך בפיו של רבי אלעזר בר יוסי. ראיה זו וממנו למדו ר"ש בן יוחי ולאו מדעתו אמרו ומנלן שר' אלעזר ב"ר יוסי אמרו מהכא שפעם אחת גזרה כו': וסיפר קומי. גילח שערו שלפני מצחו והניח השיער שלאחריו כעין בלורית כדרך שהעובדי כוכבים עושין והלך וישב עמהן ולא הכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב יעני או יעשיר. הכי קאמר מי שיש לו אויב במאי מוטב לו להתעסק שיעני אויבו או שיתעשר: אמרו לו שיעני. וכי האי גוונא נמי צריך לפרש אינך: ירבה או יתמעט. ירבה בבנים או יתמעט מבנים[א]: שהוא מלומד בנסים. כדרך שנעשה לו נסים במערה: אמר להן ר"ש ואילו היה אבא יוחי כו'. אלא כשם שאני הולך בסכנה כך ילך בנו: אמר להן ר' יוסי אנא דלמא עניש ליה ר"ש לברי הוא דקא מסתפינא. יותר ממה שאני מפחד מן האויבים שמתיירא אני שלא יכעוס עליו בשביל שום דבר ושמא יענשנו: וקבל עליו. ר"ש דלא עניש ליה כלל: ואעפ"כ ענשיה כדאמרינן לקמן אל יחזור הבן אצל אביו בשלום. עקם פיו ר' אלעזר בר יוסי ואמר וזה לכם כלומר עקם פיו שאמר בלחישה שלא רצה שירגיש בו ר"ש שהוא מורה הלכה בפניו: ואעפ"כ הרגיש בו ר"ש וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחכם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והוריתה הלכה לפני ענשו וקי"ל דנפל בחולי אסכרה והיה יושב בספינה וכשנזכר ר"ש מה שקבל עליו שלא יענישנו ביקש עליו רחמים שיתרפא וכשהיה שוכב בחליו בתוך הספינה דרס על צוארו אחד מן הספנין בבלי דעת ויצאת האסכרה מתוך גרונו חוץ ונתרפא וכשיצאו מן הספינה ללכת לביתו של קיסר: יצא לקראתם בן תמליון. שד הוא שקורין טיטון: שפחה של בית אבא. של אברהם. הגר: נזדמן לה מלאך ג' פעמים. קדים הוא על בה בברתיה דקיסר. דהכי קאמר להו בן תמליון אנא אקדימנא ואיעיל בברתיה ותשתגע ולא משכחו אסאה דמסי לה עד דתיתון אתון ותימרו ליפוק ונפיקנא ובההוא אגרא עבדי להו כל דבעיתו וזה יהיה לכם אות דכי נפיקנא מינה מתברנא כל כלי זכוכית שלה: להדיא איגרתא דכתיבי בגוה הנהו גזרות דקתני לעיל: אני ראיתיה ברומי. והיו עליה כמה טיפי דמים. בפרוכת דבהמ"ק קא מיירי דחזא דהות בההוא בי גזא והיו עליה כמה טיפי דם מדם יוה"כ של פר ושל שעיר שהוזה עליו: אפילו בקל שבשניהם. כלומר דלא מצטרף לטומאה אפילו לשיעור קל שבשניהם כלומר להצטרף פחות מכעדשה של שרץ להשלים כזית דנבילה וכ"ש דלא מצטרף לשיעור חמור וכן חצי זית של מת אינו מצטרף לחצי זית של נבילה לטמא אפילו לטומאת ערב: לא שנו. דאין מצטרף פיגול ונותר: אלא לטומאת ידים דמדרבנן הוא. כדאמרינן במס' פסחים דגזרו בהו טומאה משום חשדי כהונה ומשום עצלי כהונה. וכיון דמדרבנן הוא מש"ה אין מצטרפין לטומאת ידים משום דלא עבדינן תקנתא לתקנתא וכיון דמדרבנן היא הא תקנתא ואי אמרינן נמי דמצטרפת השתא הוא תקנתא לתקנתא. אבל לענין איסור אכילה. דפיגול ונותר מצטרפת: כל שבקודש פסול. כגון פיגול ונותר דהוי פסול קדש מצטרפת ובא הכתוב כו': האוכל שנטמא באב הטומאה. והוו ולד ראשון: ושנטמא בולד הטומאה. והוו ולד שני מצטרפת זע"ז ליטמא בקל שבשניהם. קל שבשניהם דהיינו שני ומצטרפת יחד לעשות שלישי כדרך שעושה שני שלישי היינו בקל שבשניהם אבל אין מצטרפת להכי שיעשו שני כמו שעושה ראשון שני דא"כ היינו כחמור שבשניהם: אמר ר' שמעון מה טעם. מצטרפת ולד שני עם ולד ראשון לפי שאפשר כו': והא לא אפשר. דאפילו טומאה כיוצא בה אינו עושה אלא על ידי משקין כ"ש דלא הוי ראשון אלא מה טעם מצטרפת משום דמי גרם לשני שיבא לאו ראשון וכיון דמכח ראשון קא אתי הוו כי ראשון ומש"ה מצטרפי: בני חדא ביקתא אינון. מחד בית אתו

[א] ע"כ שייך לעמוד הקודם

שיטה מקובצת

א] תיבת אזלין נמחק: ב] ר"ש הוא דקא: ג] הבן בשלום אצל אביו יצא לקראתם בן תמליון אמר להם רצונכם: ד] אזל אמרו להון: ה] למישאל ועולו לבי גזא דמלכא ושקול כל מה דאית לכון עולו אשכחו לההוא איגרתא שקלוה וקרעוה: ו] והאוכל שנטמא בולד: ז] פרס וכמזון שתי: ח] וכמלא לוגמיו ביום: ט] תיבות אתה ניכר נמחק: י] נבילה. גליון וי"מ שהשרץ קל דלא מטמא במשא כנבילה וה"ה צירוף שרץ למת: יא] ואמר לן רבי אות ו' נמחק: יב] ולד הטומאה דהיינו ראשון: יג] כיו"ב ואפילו שני אות ד' נמחק: יד] שרצים הן: טו] אתי מחדא תיבת מקרא נמחק: טז] להכי (שמא) [שוו] תיבת אמר נמחק: יז] הוא כשהיו מהלכים: יח] על תנאו שהתנה לאביו: יט] שקורין נוטיון תיבת למטוך נמחק: כ] הגר היה אומר: כא] על בברתיה דקיסר תיבת בבת נמחק: כב] הוא ואמר בן תמליון בזה תדעו שתתרפא כשאצא ואשבר כל כלי זכוכית שבבית וכן עשה הס"ד: כג] תיבת הא נמחק: כד] המלך היו אמרו להו לישאל הס"ד: כה] שעה האמורה כאן היה שראה אותה: